

תפ"ח 50450/12/16 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים נגד חשים אמאני

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופטים ארנון דראל, ענת זינגר, חגית מאק-קלמנוביץ
תפ"ח 50450-12-16 מדינת ישראל נ' חשים אמאני

25.3.2018

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י עוה"ד ענת ארוסי-כהן, שחר מלול
פרקליטות מחוז ירושלים
נגד
הנאשמת
חשים אמאני
ע"י ב"כ עו"ד חלדון ניג'ם

גזר דין

השופטת ענת זינגר:

כתב האישום:

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירת - מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור התשע"ו - 2016 (להלן: "**חוק המאבק בטרור**") וכן עבירה של נשיאת סכין למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. בכתב האישום נטען כי במועד שאינו ידוע גמלה בליבה של הנאשמת החלטה לבצע פיגוע כנגד כוחות הביטחון ולמות כ-"שהידה". בשעות המוקדמות של יום 13.12.16 העלתה הנאשמת לדף הפייסבוק שלה פוסט ובו תמונה של מסגד אלאקצה וכיתוב בערבית -

"בבוקר הזה המלא בדברים הטובים והפרנסה מאצלך יא אלוהים שואלת אותך לפי מספר טיפות הגשם שתתן לי את השהאדה הכי יפה ומקדימה ומאחלת שתקבל אותה ממני ושתהיה לזכות לי ולאהובים שלי ביום הדין, אהובים שלי שיהיה לכם בוקר שבו זוכרים את אלוהים ומבקשים ממנו את סליחתו".

באותו יום בשעות הבוקר, נסעה הנאשמת ברכב הונדה ל.ז. 44-220-17 מעבודתה בא-רם לבית חנינא. בסמוך לשעה 13:40 היא הגיעה למחסום קלנדיה והבחינה בחייל ב' ד' (להלן: "**החייל**"), כשהוא חוצה רגלית את נתיב נסיעתה מימין לשמאל. החייל סימן לנאשמת בידו השמאלית לעצור וזו עצרה את רכבה. החייל החל לחצות את הנתיב. הנאשמת המתינה עד שהחייל יהיה אל מול רכבה ותוך שהיא אומרת דברי תפילה, האיצה את הרכב ופגעה בחייל. מעוצמת

הפגיעה נהדף החייל על מכסה המנוע והתגלגל אל הכביש. הנאשמת המשיכה בנסיעתה, פגעה ברכב אחר סתה שמאלה ונעצרה בבטונדות שהיו במקום. כאשר הנאשמת ישובה ברכבה, היא שלפה סכין והניפה אותו בידה הימנית כלפי מעלה תוך שהיא אומרת בקול כי אין אלוהים מלבד אלוהים ונשבעה שמוחמד שליח אלוהים, אז נעצרה בידי כוחות הביטחון. כתוצאה ממעשה הנאשמת ספג החייל מכה באגן ובצד ימין של ראשו. נטען כי בכך ניסתה הנאשמת לפגוע באדם שלא כדין בסכין, או בנשק מסוכן, או פוגעני אחר, בכוונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה וזאת כמעשה טרור ממניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי. בנוסף, היא החזיקה סכין מחוץ לתחום ביתה ולא הוכיחה כי החזיקה אותו למטרה כשרה.

הכרעת הדין:

3. מאחר והנאשמת כפרה בכך שגמלה בליבה החלטה לבצע פיגוע כנגד כוחות הביטחון ובכלל זה גם כפרה בכך שראתה חייל נדרס, נשמעו הראיות ביום 12.7.17. בהמשך לשמיעת שמונה עדים (ארבעה מכל צד) במועד האמור ולאחר שהצדדים הוסיפו וסיכמו טענותיהם ביום 24.9.17, הורשעה הנאשמת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום. בהכרעת הדין צוין כי רק העובדה שהנאשמת אמרה דברי תפילה עת האיצה את הרכב, לא הוכחה (מחמת קושי בהבאת עד רלוונטי). חרף האמור - נמצא כי הנאשמת ביצעה את כל יתר המיוחס לה והיא הורשעה בכל הוראות החוק דלעיל על בסיס התשתית העובדתית כפי שפורטה בכתב האישום ולעיל. הכרעת הדין ניתנה ביום 24.10.17 ותוכנה דובר בעדה.

4. מבלי לחזור על הדברים שנאמרו בהכרעת הדין יצוין רק בקצרה כי הכחשת הנאשמת הייתה חרף קיום סרטונים המתעדים את האירוע וחרף העובדה שהנאשמת הודתה במרבית העובדות שנכללו בכתב האישום. עיקר טענות הנאשמת נסובו על מניעה והכחשתה את דבר הכוונה לבצע דווקא פיגוע. הכרעת הדין נדרשת, בין השאר, לאי סבירות חלק מטענותיה, לסתירות בין גרסאות שונות שמסרה הנאשמת (זו נחקרה בארבעה מועדים שונים וכן מסרה גרסה נוספת בבית המשפט) ולטעמים לבכר דברים שאמרה בעת מתן ההודעה הראשונה, אז למעשה הודתה במיוחס לה. בהכרעת הדין נדחו ההסברים השונים שניסתה הנאשמת לעלות למעשיה. בכלל זה נדחתה הטענה - כי רצונה היה רק להתאבד, הטענה - כי רצונה היה רק לגרום למשפחתה להבין את מצוקתה, וטענתה - כי רצתה להגיע בדרך זו לרשויות הרווחה, על מנת שאלה תסייענה לה (בעיקר לנוכח מצוקה משפחתית בנישואיה). במכלול הדברים נמצא כי עדות הנאשמת אינה אמינה וכי הוכחה כנדרש הכוונה לבצע פיגוע. נדחתה גם טענת הנאשמת כי החזיקה בסכין ברכב כבר תקופת מה לפני האירוע נשוא כתב האישום וכי זה הוחזק שם כדי שתוכל להתגונן באמצעותו כנגד מי המבקש לתוקפה. אף שהנאשמת טענה כי המילה בה עשתה שימוש בהודעה בפייסבוק ("שהאדאת") משמעה תעודות, נמצא שתוכן מכלול ההודעה עולה בקנה אחד עם ניסיונה לפגוע באדם, באמצעות רכבה. התמונה הכוללת לימדה על כוונה לבצע פיגוע ועל כך שהנאשמת אף נערכה לכך מבעוד מועד, הצטיידה בסכין ביציאה ופרסמה פוסט מקדים תואם.

הראיות והטיעונים לעונש:

5. הצדדים לא הביאו ראיות לעונש.

6. בא כוח המאשימה טען כי יש לתת את הדעת למשמעות הרשעת הנאשמת בעבירה לפי חוק המאבק בטרור. הוא ציין כי הערכים המוגנים ביחס למעשה בו הורשעה הנאשמת הם שלמות הגוף, הביטחון האישי, קדושת החיים, הגנה על אזרחי המדינה וחייליה. חיילים העומדים על המשמר ומתמודדים מידי יום עם ניסיונות לבצע פיגועים, כדי לאפשר קיום מדינה עם חיי שגרה. הודגש אפקט הפחד הנלווה לפיגועים המבוצעים על רקע אידאולוגי וההקפדה בה יש לנהוג כלפי אלה המבקשים לפגוע באחרים ולהתפכח לשהידים וזאת על רקע אידאולוגיה מעוותת ורצחנית. המחוקק אמר את דברו עת חוקק את חוק המאבק בטרור. על בסיס זה יש לתת בכורה לשיקולי ההלימה וההרתעה, בעוד לנסיבות אישיות יש לתת משקל מועט. באשר לנסיבות הקשורות בעבירה הפנה לתכנון שקדם למעשה, פוטנציאל הפגיעה, הנזק שנגרם בפועל ויכולת הנאשמת להימנע מהמעשה. נטען כי אף שניתן לגזור עד 25 שנות מאסר, הרי שמתחם העונש ההולם את המקרה עומד על 12-18 שנות מאסר, בתוספת מאסר מותנה ופיצוי לנפגע. באשר לשיקולים בגזירת הדין בתוך המתחם הודגש כי הנאשמת ניהלה הוכחות ולא נמצאה מהימנה. צוינה העובדה כי היא נעדרת עבר פלילי וכי מטבע הדברים צפויה פגיעה מהמאסר לה ולמשפחתה. בתוך המתחם ביקשה המאשימה להעמיד את גזר הדין על 14 שנות מאסר בפועל, בתוספת מאסר מותנה ופיצוי לנפגע. לפסיקה אליה הפנתה המאשימה, אדרש להלן.

7. בא כוח הנאשמת טען מנגד כי זו סבלה מנסיבות אישיות אשר שיבשו את יכולתה להבחין בין טוב ורע. הודגש כי היא אם לשני ילדים צעירים אשר המאסר ירחיק אותה מהם. לטענת ב"כ הנאשמת, עצם הניתוק שיגרם מהילדים ותגובות אפשריות של אלה למאסר האם, מהווים אפקט מרתיע משמעותי אשר לא ניתן להקל בו ראש. נטען כי המעשה היה על רקע בעיות משפחתיות, בעיקר עם בעלה, בשילוב עם אדישות ורשלנות של משפחתה למצוקתה. ב"כ הנאשמת הפנה לפסיקה, אליה אדרש להלן וטען כי אם יושת על הנאשמת עונש אשר יעלה על חמש שנות מאסר בפועל, יהא הדבר מופלג.

8. מעבר לעונש המאסר ביקשה המאשימה עוד לחלט את הרכב אשר נתפס בעת ביצוע העבירה ואשר ניסיון הפגיעה בוצע באמצעותו. בנוסף התבקשה רשות להשמיד את הרכב אם יעלה כי שוויו אינו מצדיק חילוט. ב"כ הנאשמת לא התנגד לבקשות אלה ובלבד שתינתן אפשרות להוציא מהרכב חפצים אישיים של מי מבני המשפחה, ככל שאלה מצויים בו. חפצים אשר אינם קשורים בביצוע העבירה (כגון: ספרים, כסאות ילדים וכו') ב).

9. בדברי הנאשמת בתום טענות הצדדים לעונש, אמרה כי היא מתחרטת מאוד על המעשה שביצעה וכי שגתה עת סברה שתוכל לפתור את בעיותיה, בדרך בה נקטה. היא הדגישה את השפעת גזר הדין על כלל בני משפחתה ובעיקר ילדיה והוריה. לדבריה, היא חינכה את ילדיה לחיות בשלום והיא בעצמה לא נהגה באלימות בעברה. עוד אמרה כי שילמה מחיר של 15 חודשים בכלא תוך ריחוק מילדיה וביקשה לשקול בזירות את ההשפעה של גזר הדין שיינתן, על המשך עתידה. היא הדגישה את רצונה לחזור לשגרת חייה. לחזור לילדיה, ללימודיה וכן לעבודה בה הועסקה. לדבריה, לחץ שהיה בתוכה, גרם לה שלא לחשוב נכונה. אף כי ציינה שמגיע לה העונש אשר יושת עליה, בד בבד ביקשה לנקוט כלפיה במידת הרחמים ולאפשר לה לחזור לשגרת יומה.

דין והכרעה:

10. כתב האישום כולל אומנם שתי עבירות, אך ברי כי מדובר באירוע רציף אחד. אירוע שהחל בניסיון לדרוס חייל במחסום והמשיך בהנפת סכין שהוחזק ברכב שלא למטרה כשרה. הצדדים אכן התייחסו לעובדות כתב האישום כנסובות על אירוע אחד אשר בגינו ראוי לקבוע מתחם ענישה אחד ובדרך זו אכן ראוי ללכת.

קביעת מתחם העונש ההולם:

11. בעת קביעת מתחם העונש ההולם יש להידרש לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים אלו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ג לחוק העונשין).

12. עת מדובר בניסיון לפגוע באדם ולהטיל בו נכות, או מום, או לגרום לו חבלה חמורה אחרת - הרי שהערכים הרלוונטיים הם שמירה על קדושת החיים ושלמות הגוף והנפש.

עת נעשית עבירה זו על רקע ניסיון לבצע פיגוע בחייל ובעת שזה עסוק במילוי תפקידו - מתווספים ערכים נוספים של הגנה על מי שמופקדים על שלומה ובטחונו של המדינה ועסקינן בחומרה יתרה. הפסיקה שבה וקבעה כי על העונש להוקיע מעשיהם של אלו שמבקשים לפגוע באנשי כוחות הביטחון. ראוי להחמיר בעונשם של אלו הפועלים לפגוע במי שעסוק ימים כלילות בהגנה על אזרחי ותושבי מדינת ישראל ושמירה על ביטחונם. העונש של המנסה לפגוע בשלמות גופו של חייל (עת שזה ניצב על המשמר כדי להגן על אחרים), צריך שיביא לידי ביטוי את הוקעת המעשה ובנוסף לגרום להרתעה אפקטיבית - בין אישית ובין כללית. הרתעה אשר תביא כאמור לידי ביטוי לא רק את ערכי החברה לשמור על שלמות גוף אזרחיה, אלא גם את הערך של שמירה על שלמות גוף אלה הפועלים להגן על אזרחיה. לערכים הנפגעים, מתווסף אפוא ערך ההגנה על שמירת שלומם וביטחונם של אנשי כוחות הביטחון.

13. מדובר בעבירה על רקע לאומני וממילא עולה חומרה, הכרוכה בכך שהעבירה המרכזית בה הורשעה הנאשמת, היא עבירת טרור. על חומרתן של עבירות אלו, נראה כי אין צורך להכביר במילים ובמיוחד לא - לנוכח גל הטרור אשר פקד את ארצנו בשנים האחרונות. גל אשר בעטיו נחקק, זה לא מכבר, חוק המאבק בטרור. בדברי ההסבר לחוק זה, נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים:

"מטרת החוק המוצע לתת בידי רשויות המדינה כלים מתאימים בתחום המשפט הפלילי והציבורי, לשם התמודדות עם איומי הטרור שבפניהם ניצבת מדינת ישראל, וזאת בשל ייחודה של תופעת פשיעה זו, הבאה לידי ביטוי בעוצמת הפגיעה שלה מחד גיסא, ובקושי להיאבק בה בשל היקפה ומורכבותה מאידך גיסא. עוצמת הפגיעה של הטרור באה לידי ביטוי בכך שמלבד הפגיעה הישירה שהוא מסב לחיי אדם ולשלמות הגוף, יוצר הטרור אפקט פסיכולוגי של פחד ותחושת איום בקרב הציבור כולו ומערער את שגרת חייו של הציבור לאורך זמן...

... לצורך התמודדות עם תופעת פשיעה חמורה ומורכבת זו, מוצע לתת בידי רשויות החוק מגוון כלים בתחום המשפט הפלילי והציבורי, שתכליתם היא מניעת התקיימותם ופעילותם של ארגוני הטרור, מניעה וסיכול של פעילות טרור, פגיעה בתשתית הארגונית והפיננסית המזינה אותה, וכמובן - תפיסת העבריינים והבאתם לדין, והכל בשים לב למאפיינים המיוחדים של פעילות הטרור, כמתואר לעיל, לקשיים בהתמודדות עם תופעות פשיעה מיוחדת זו ולסיכון שהיא טומנת בחובה לביטחון מדינת ישראל ותושביה ולסדרי השלטון

בה..."

(ר': ה"ח 949, ט"ז באלול התשע"ה, 31 באוגוסט 2015, עמ' 1,066).

14. אומנם אין מדובר בעבירה שבוצעה תוך הסתייעות בתשתית טרור או חברות בארגון טרור המשלח למשימה, אלא מדובר במעשה אינדיבידואלי - אך עדיין חומרת מעשה זה אינה מבוטלת.

יש לזכור כי לצד עבירת חבלה בכוונה מחמירה, נקבע עונש של עשרים שנות מאסר, אף מבלי שהדבר יהווה אירוע טרור. סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, מאפשר לגזור במקרה של אירוע טרור, את כפל העונש הקבוע בצד העבירה, אך לא יותר מ- 25 שנה.

כן נקבע בסעיף 329(ב) לחוק העונשין כי העונש בגין העבירה בה הורשעה הנאשמת, לא יפחת מחמישית מהעונש המירבי שנקבע לעבירה, זאת, אלא אם מצא בית המשפט טעמים מיוחדים שירשמו להקל בעונש. יוער כי קביעת המינימום האמור, ביחס למורשע בעבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, נעשתה בהוראת שעה אשר נועדה להתמודד עם אינתיפאדת היחידים השוטפת את ארצנו (ר' בהקשר זה - ה"ח 958, כ"ט בתשרי התשע"ו, 12 באוקטובר 2015). התיקון חל מנובמבר 2015 ויש לראות באור זה פסיקה מקלה שניתנה עובר לו.

15. מאחר ובסופו של יום (גם אם בדרך נס), הפגיעה בחייל לא גרמה לנזק ממשי, הרי שמעבר למעשה והמורא שהוא מטיל על הנמצאים במקום, הפגיעה עצמה - הייתה מתונה.

מדיניות הענישה הנוהגת -

16. לנוכח העובדה שחוק המאבק בטרור נכנס לתוקף רק ביום 1.11.2016. הרי שמטבע הדברים קיים קושי לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת וקשה לאתר פסיקה קיימת. ניתן עם זאת לבחון פסקי דין אשר ניתנו בעניין נאשמים שביצעו מעשים דומים. מעשים שבמהותם היו מעשי טרור, גם אם באותה עת, טרם קמה ההגדרה הקיימת כיום בחוק הטרור וטרם נקבע כי העונש לא יפחת מחמישית מהעונש הקבוע בחוק. מאחר ומדובר בפסיקה קודמת לחוק האמור, או לתיקון בדבר עונש המינימום, תהא ההנחה כי יש מקום לשקול אף החמרה ביחס לאותה פסיקה קודמת.

17. המאשימה הפנתה למקרים הבאים:

· ע"פ 9338/01 **מדינת ישראל נ' עווידה**, פ"ד נ"ז (1) 529 (ניתן ביום 19.9.2002). באותו מקרה התקבל ערעור המדינה על קולת העונש. המשיב שם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2). המשיב נהג במשאית בכביש ירושלים-רמאללה מדרום לצפון. בהגיעו לצומת א-ראם, פנה במהירות גבוהה לתוך סמטה שבה עמדו שישה חיילים בכוונה לפגוע בהם. המשיב אכן פגע בהם, אך לא נקבעו ממצאים בדבר חומרת הפגיעה. בית המשפט המחוזי בירושלים גזר על המשיב עונש מאסר לתקופה של 42 חודשים לריצוי בפועל, בצירוף מאסר מותנה לתקופה של 30 חודשים ופסילת מהחזקת רישיון נהיגה לעשר שנים. בית המשפט העליון קבע כי העונש אינו משקף את רמת הענישה הראויה. בין השאר נאמר שם:

"ראינו כי המשיב התכוון לפגוע פגיעה חמורה בקבוצה של חיילים בכך שנהג את משאיתו

לעברם במהירות גבוהה. רק בדרך נס לא קיפח איש מהם את חייו. בעשותו את מעשהו הייתה המשאית בידיו ככלי נשק, או כאמצעי חבלה אחר, לביצוע מטרתו, ומכאן שאין להבחין בינו לבין מי שירה בכלי ירייה, פוצץ מטען חבלה או עשה מעשה פיגוע אחר במטרה להרוג או לפצוע...".

(שם, עמ' 531).

ועוד נאמר -

"סבורני כי היום - וכלפי עבירות כמו זאת הנידונה - יש לנקוט את הגישה המחמירה, לאמור גישה הרואה בעונש המרבי את נקודת מוצא וממנו מפחיתים, לפי נסיבות המקרה, את נסיבותיו האישיות של העבריין, תדירותה או נדירותה של העבירה, הרתעת עבריינים בכוח ועוצמת הסלידה השאט הנפש של החברה. בבואנו לשקול את משקלם היחסי של כל אחד מאלה יש לייחס משקל כבד במיוחד להרתעה ולעוצמת הסלידה של החברה. בשוותנו לנגד עינינו שיקולים אלה המסקנה היא כי עונש המאסר שנגזר על המשיב בבית המשפט המחוזי אינו מבטא את רמת הענישה ההולמת, ויש להעמיד את העונש על מכונו הראוי. עם זאת אין אנו מתעלמים ממדיניותנו שלא למצות כערכאת ערעור את מלוא העונש.

(ר' שם, עמ' 533).

נקבע כי אין מקום לרחמים ביחס למעשים כאמור. בית המשפט התייחס עוד למצב הביטחוני השורר בישראל מאז ספטמבר 2000. מצב המהווה סיבה להחמיר עונשיהם של מבצעי פעולות טרור. תחת העונש שנגזר על המשיב, וכאמור, בהתחשב בכך שערכאת הערעור אינה ממצה את מלוא העונש, השיתה ערכאת הערעור על הנאשם שם מאסר לתקופה של אחת-עשרה שנים לריצוי בפועל. עונשי המאסר המותנה והפסילה נותרו בעינם. בשונה מהמקרה שבפנינו דובר שם בבעל עבר פלילי קודם והוא ביטא רצונו לפגוע בחיילים.

· תפ"ח (מחוזי י-ם) 28963-05-15 **מדינת ישראל נ. סאלח** (ניתן ביום 23.3.16). באותו מקרה הוגש כתב אישום בגין ניסיון רצח ושיבוש הליכי משפט וזה תוקן במסגרת הסדר, באופן שכתב האישום המתוקן ייחס לנאשם עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין ובעבירה זו הודה הנאשם. באותו מקרה דובר בנעדר עבר פלילי, כבן 32 בעת המעשה, אב לארבעה אשר עבד כנהג הסעות פרטיות. הנאשם הבחין בשעת לילה בשכונת א-טור בקבוצה של שוטרי יס"מ ומג"ב שעמדו במקום במסגרת פעילות משטרתית והחליט באותו רגע לבצע פיגוע דריסה. הוא האיץ ועלה על המדרכה עליה עמדו השוטרים. ארבעה מהם נפגעו פגיעות מינוריות. בהתאמה להסדר אליו הגיעו הצדדים הוטלו עליו 12 שנות מאסר וכן מאסרים מותנים ופיצויים.

· תפ"ח (מחוזי י-ם) 10497-12-15 **מדינת ישראל נ. יוסף רגבי** (ניתן ביום 19.9.16). גם באותו מקרה תוקן כתב האישום ועבירה של ניסיון לרצח, הומרה לעבירה של ניסיון לגרימת חבלה בכוונה מחמירה וכן החזקת סכין. באותו מקרה התכוון הנאשם לבצע פיגוע דקירה באמצעות שימוש בסכין אשר בו הצטייד, אך נתפס עוד בטרם הספיק לעשות שימוש בסכין. בהתאם להסדר אליו הגיעו הצדדים הודה הנאשם בכתב האישום כפי שתוקן כאמור והוטלו עליו תשע שנות מאסר בפועל בתוספת מאסר על תנאי.

· המאשימה הפנתה עוד לתפ"ח (מחוזי י-ם) 8343-11-16 **מדינת ישראל נ. מוראד רג'בי** (אשר ניתן על ידי

ההרכב דנן, ביום 19.12.17). באותו מקרה הורשע נאשם בניסיון לרצח, חבלה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין. האמור נגע לאירוע במסגרתו ביצע פיגוע דריסה באמצעות אופנוע ולאחר שנפל ממנו, קם להמשיך במאבק כאשר הוא אווז בסכין ביד אחת ובקסדה באחרת. עם הקסדה הוא הלם שלוש פעמים באחד הנפגעים. על נאשם זה הוטל עונש של 15 שנות מאסר, מאסרים מותנים ופיצוי לנפגעים.

18. מנגד הפנה ב"כ הנאשם למקרים הבאים:

ת"פ (מחוזי-ים) 378/04 **מדינת ישראל נ. איציק איטח ואח'** (ההפניה הייתה לגזר דינו של נאשם 3. גזה"ד האמור ניתן ביום 16.11.04, ע"י כב' סגנית הנשיא, י' הכט). דובר במי שקשר קשר עם נוספים לפגוע בנערים ערבים העובדים כסבלים ושומרי לילה בשוק העירוני בבית שמש. הנאשם הודה בכך שהכה באמצעות קרשים והורשע בחבלה בכוונה מחמירה וכן בקשירת קשר לביצוע פשע. על הנאשם הרלוונטי הוטלו 18 חודשי מאסר ומתוכם 12 חודשים לריצוי בפועל.

נמצא להעיר כי דובר במקרה שקדם לתיקון 113 לחוק העונשין, הנאשם שם הודה במעשה ועולות מגזר הדין נסיבות חיים קשות (ר' שם סעיף 7), אשר לאורם נמצא להקל. ב"כ הנאשמת לא ציין את העובדה שעל גזר הדין שהגיש אגב טיעונו, הוגש ערעור המדינה אשר אף התקבל וזאת במסגרת ע"פ 11503/04 **מדינת ישראל נ. חיים איזאוי** (ניתן ביום 16.3.05). אף בית המשפט העליון מצא להדגיש את נסיבות החיים הקשות ועם זאת מצא להחמיר בקובעו כי כלל 18 חודשי המאסר ירוצו בפועל. דובר בהחמרה מתונה בשים לב להלכה לפיה אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את הדין. בנוסף, ספק אם פסק הדין שניתן לפני למעלה מעשור רלוונטי לענייננו לנוכח השינוי הניכר שחל מאז ברמת הענישה, זאת אף טרם לחקיקת חוק המאבק בטרור.

ת"פ (מחוזי - נצ') 29448-04-11 **מדינת ישראל נ. פלוני** (ניתן ביום 2.2.12, כב' השופט א. קולה). באותו מקרה הורשע קטין בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, פציעה בנסיבות מחמירות חבלה ברשלנות והחזקת סכין. הנאשם שם תקף ביחד עם אחרים נערים מהכפר ואדי חמאם. דובר הן בניסיון דריסה והן בניסיון דקירה עם סכין ומתן מכות עם אלה, תוך כדי קריאה "תמות יא ערבי". נגרמו שם לנפגע אחד חבלות ולאחר חבלות של ממש. בית המשפט השית עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, בתוספת מאסרים מותנים קנס ופיצוי. כאמור, באותו מקרה דובר בקטין ואין צורך להרחיב במילים לגבי השיקולים השונים במקרה שכזה. בנוסף, חוותה המשפחה שם אירוע טרגי מחמת מות בן אחר ומצב קשה של האם. כמו כן, אף שהייתה מודעות בעת מתן גזר הדין לתיקון 113 לחוק העונשין, אף במקרה זה, טרם נכנס אותו תיקון לתוקפו.

ת"פ (מחוזי - חיפה) 392-11-15 **מדינת ישראל נ. שלמה חיים פינטו (עציר)** (ניתן ביום 27.2.17). הנאשם שם הורשע בניסיון רצח והחזקת סכין ממניע גזעני. דובר על כוונה לבצע מעשה נקם על רקע מעשי הטרור כאשר הנאשם פגע באחר בסוברו כי הוא ממוצא ערבי. אף כאן עלו נסיבות אישיות מורכבות, לרבות מחלת נפש של האב בעטיה אף התאבד. בית המשפט העמיד את מתחם העונש בין תשע לחמש עשרה שנה וגזר לבסוף על הנאשם, עונש של 11 שנים לריצוי בפועל עם רכיבים נלווים.

תפ"ח (מחוזי - ב"ש) 43110-11-15 **מדינת ישראל נ. נדאל ג'בארין** (ניתן ביום 18.4.17). באותו מקרה הודה הנאשם בכך שביצע פיגוע דקירה, במסגרתו דקר ופצע מתלוננת על רקע לאומני כחלק מגל הטרור שפקד את ישראל בשנת 2015. הוא הורשע בחבלה בכוונה מחמירה ובהחזקת סכין ממניע גזעני. בית המשפט העמיד שם את המתחם על חמש עד תשע שנות מאסר לריצוי בפועל והשית עונש של 6.5 שנות מאסר. אף

במקרה זה, הודגשו נסיבות חיים לא קלות וכן רקע אישי ונפשי מורכב.

מעבר למקרים דלעיל, אליהם הפנו הצדדים, נמצא עוד להפנות למקרים הבאים:

19.

ע"פ 2826/15 **עבד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.6.2016). הנאשם באותו מקרה היה דמות מרכזית בקרב חבורה ששמה לה למטרה לדקור יהודי, באשר הוא יהודי. בסופו של יום, אכן הנאשם ביצע את הפיגוע המתוכנן ודקר עובר אורח יהודי בשער שכם. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, שיבוש מהלכי משפט והחזקת סכין. בית המשפט העליון אישר את גזר הדין שהטיל על הנאשם תשע שנות מאסר בפועל וכן מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך 25,000 ₪. בפסק הדין הודגשה החומרה הניבטת ממעשיו של המערער ומהעובדה כי אינו נוטל אחריות מלאה על מעשיו. בין השאר, נאמרו שם הדברים הבאים:

"המערער הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, שיבוש הליכי חקירה והחזקת סכין. העונש הקבוע בצידה של עבירת חבלה בכוונה מחמירה עומד על 20 שנות מאסר. עונש זה משקף את חומרת העבירה המרכזית שביצע המערער, ויש בו כדי להצביע על גישתו המחמירה של המחוקק, כלפי מבצעי עבירות מסוג זה. על בתי המשפט הדנים בעבירות כגון דא, אשר בוצעו על רקע לאומני, להעביר מסר חד משמעי ונוקב, בדמות ענישה קשה ומחמירה, בכדי לשרת את גורם ההרתעה מפני מעשים אלו. כפי שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה, כאשר עסקין בעבריינות המתבצעת על רקע אידיאולוגי, נדחים, ככלל, שיקולי ענישה אחרים, ובהם האינטרס השיקומי, מפני שיקול ההגנה על שלומו וביטחונו של הציבור, והרתעת עבריינים בכוח מפני ביצוע מעשים דומים (ראו: ע"פ 2460/15 ג'בארין נ' מדינת ישראל (4.5.2016); ע"פ 7517/15 מדינת ישראל נ' עבד (9.3.2016); ע"פ 1163/07 אבו ח'דיר נ' מדינת ישראל (29.3.2007)). עוד יש להדגיש, כי במציאות הנוכחית, שבה נתרבו פיגועי הדקירה כלפי יהודים באשר הם, מתחייבת התייחסות עונשית הולמת".

יוער כי באותו מקרה היה הסדר חלקי לאורו הוסכם כי המאשימה לא תבקש להטיל על הנאשם יותר מעשר שנות מאסר. בימ"ש קמא סבר שם כי מדובר במתחם שבין 6 ל- 11 שנות מאסר. בשונה מהמקרה דנן, נגרמו למתלונן שם פצעי דקירה וכן נזק נפשי ונותרה נכות משמעותית (סעיף ההרשעה היה 329 (א) ולא 329(א)(2)). עוד דובר שם על ביצוע בצוותא עם אחרים לאחר הכנה והתלבטות אם לפגוע באיש כוחות הביטחון. בבעל עבר פלילי ותסקיר בו הייתה המלצה לענישה מרתיעה נוכח מסוכנות גבוהה. מנגד כאמור, התקבל הסדר שתחם הענישה.

תפ"ח (מחוזי י-ם) 27337-11-15 **מדינת ישראל נ' געאבס**, (ניתן ביום 7.11.2016), הורשעה הנאשמת על פי הודאתה בעבירת ניסיון לחבלה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1). ההודאה הייתה במסגרת הסדר חלקי עת תוקן כתב האישום מניסיון לרצח, לעבירה האמורה. הנאשמת תכננה לבצע פיגוע בירושלים באמצעות בלון גז. בדרכה נעצרה על ידי שוטר והחליטה לפוצץ את בלון הגז על מנת לפגוע בו. לשוטר נגרמו כוויות בפנים ובחזה, בעוד לנאשמת נגרמה פגיעה קשה. תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינה העלה כי לטענתה בחרה לפעול בצורה כזו בשל סכסוכים עם בעלה וקשיים כלכליים. הנאשמת טענה כי רצתה לשים קץ לחייה, בדרך שתהא מקובלת מבחינה דתית וחברתית והיא אף חוותה ניסיונות אובדניים קודמים. בתסקיר צוין כי היא הביעה מסרים מנוגדים בדבר המניע למעשיה. נוכח גל הטרור האחרון, מצא בית המשפט ליתן משקל שולי יחסית לנסיבות

האישיות (ובכלל זה הפגיעה הקשה שנגרמה לנאשמת עצמה) ומשקל בכורה לשיקולי הגמול. בנסיבות אלו הוטלו עליה אחת עשרה שנות מאסר בפועל, בצד מאסר מותנה וכן היא חויבה בפיצוי השוטר בסך של 20,000 ₪. בין השאר, נאמרו שם הדברים הבאים:

"האידיאולוגיה הרואה בפגיעה ביהודים באשר הם, או בפגיעה באנשי כוחות הביטחון, במטרה להפוך את המפגע ל"שהיד", היא אידיאולוגיה מעוותת ורצחנית, המבטלת כל ערך לחיי אדם; וההופכת את המוות למטרה, ואת הרוצח ל"קדוש" ולדמות מוערכת. אידיאולוגיה רצחנית זו מופצת ברבים, כרעל וכארס, במערכות מגוונות של הסתה פרועה; ומאומצת לכלל מימוש, הן על-ידי קנאים קיצוניים לדרך אידיאולוגית זו, והן על-ידי גורמים אחרים שקל לפתותם, כמו - ילדים, צעירים ומי שנתונים במצוקות שונות, וייתכן שהנאשמת נכללת ביניהם".

באותו מקרה נקבע מתחם ענישה אשר בין תשע שנות מאסר ל 14 שנות מאסר. נקבע כי מדובר ברף גבוה לנוכח הסיכון המוגבר הכרוך בשימוש בבלון גז, הרצון לפגוע ביהודים ובאנשי כוחות הביטחון, ההיערכות המוקדמת והמניע הלאומני. ערעור שהוגש על גזר דין זה נדחה בבית המשפט העליון לאחרונה (ר' ע"פ 9964/16 מיום 22.1.18).

תפ"ח (מחוזי י-ם) 33563-01-16 **מד"י נ. פלוני (קטין)** (ניתן ביום 12.2.17. מקרה זה הובא בתפ"ח 43110-11-15 דלעיל). באותו מקרה דובר בקטין שהודה בהסדר בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, פציעה והחזקת סכין. הוא החליט בינואר 2016 לבצע פיגוע דקירה ביהודים, נטל סכין קפיצית וכאשר הבחין בשני שוטרים שלף אותה וניסה לדקור אחד מהם בפלג גופו העליון. כאשר השוטר התחמק והחל לירות לעברו הוא נמלט כשהסכין בידו ורץ לעבר אדם אחר אשר מעד על פסי הרכבת הקלה ונחבל. כתוצאה מהירי במרדף נפצעה עוברת אורח מקליע. העונש עליו הוסכם בהסדר ואשר הושת - עמד על 12 שנות מאסר, אף שדובר בקטין.

20. מטבעם של דברים יש לבחון את הפסיקה תוך תשומת לב להבדלים באשר לפרטי המקרים; עבר קודם, גיל הנאשם, תוצאות המעשה וכן המועד בו ניתנה ההכרעה (לנוכח מגמת ההחמרה אשר לה ביטוי כאמור בחקיקה). כן יש לתת משקל לקביעת רף תחתון לענישה וכן לעובדה שהמחוקק מצא לחוקק את חוק המאבק בטרור, בו נקבע כי יש להחמיר יותר, עת שהמעשה מהווה מעשה טרור. יחוד המקרה דנן בכך שקיימת בו הרשעה בחוק זה.

עיון מעלה כי עת דובר בכתב האישום בגין ניסיון לרצח וזה תוקן במסגרת הסדר טיעון, לחבלה בנסיבות מחמירות, הייתה הענישה מחמירה יותר, מאשר במקרה בו הוגש כתב האישום מלכתחילה ביחס לעבירה האחרונה. עם זאת, נראה כי כיום, לאחר שהמחוקק הבהיר עמדתו ועת שחרף הענישה עד היום, נמשכים מעשי הטרור דבר יום ביומו, יש מקום לתת ביטוי לעמדת המחוקק. לעמדה זו ניתן לתת ביטוי בהחמרה דומה, גם במקרה בו מורשע נאשם בעבירה על הוראות חוק הטרור וזאת אף כאשר כתב האישום הוגש מלכתחילה בגין עבירה שהיא פחותה מניסיון רצח, אך ביסודותיה הפיזיים, היא מגלמת מעשה דומה (ר' לדוגמא לעיל את גזר דינו בתפ"ח 8343-11-16).

21. בגין מעשים דומים מהפן העובדתי, לזה שביצעה הנאשמת, הוגשו לעיתים כתבי אישום בגין ניסיון רצח. עת כך נעשה, ומקום בו כתב האישום לא תוקן בהמשך - עמד רף הענישה אף על שנות מאסר רבות יותר מהמובא לעיל; כדוגמא ר' תפ"ח (נצרת) 35120-10-15 **מדינת ישראל נ' יחיא**, מיום 15.11.2016 (מקרה של דקירה חמורה

בחייל, נגזרו שבע עשרה וחצי שנות מאסר) ערעור על גזר דין זה נדחה לאחרונה במסגרת ע"פ 10111/16, בפסק דין מיום 15.2.18; תפ"ח (י-ם) 23250-12-15 **מדינת ישראל נ' פלונית (קטינה)**, מיום 23.11.2016 (קטינה שניסתה לדקור באמצעות מספרים עובר אורח, נגזרו שלוש עשרה שנים של מאסר בפועל, חרף היותה קטינה); תפ"ח (י-ם) 33478-01-16 **מדינת ישראל נ' קומבוז**, מיום 26.10.2016 (דקירת חייל עם סכין, נגזרו שבע-עשרה שנות מאסר בפועל). ערעור על גזר דין זה נדחה לאחרונה במסגרת ע"פ 9552/16 בפסק דין מיום 22.1.18; וכן גזר דינו בתפ"ח 8343-11-16 **מדינת ישראל נ. רג'בי**, מיום 19.12.17 (אירוע שבמרכזו דריסה עם אופנוע, הוטלו חמש עשרה שנות מאסר).

עת מדובר במעשים פיזיים דומים מאוד, וכאשר במקרה דנן קיימת אף הרשעה לפי חוק המאבק בטרור, נמצא כי יש להתחשב גם ברף הענישה שנקבע באותם מקרים וזאת אף אם בהתאמה מסוימת לנוכח העובדה שבמקרה דנן הוגש כתב האישום בגין עבירה אחרת, פחותה בחומרתה.

22. ומכאן לנדבך האחרון בעת קביעת מתחם הענישה, כלומר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40 ט לחוק העונשין, ובהינתן שאין מדובר ברשימה סגורה;

23. במקרה דנן לא מדובר בתכנון מוקדם של אנשים שחברו לפגיעה ביחד ולא מדובר במי שהוכח כי היא מהווה חלק מארגון טרור. עם זאת, הנאשמת נערכה למעשה מראש, היא הצטיידה מבעוד מועד בסכין, פרסמה בבוקר האירוע פוסט תואם וכן בחרה להאיץ את רכבה. אף שבהודעה מאוחרת ניסתה להציג את המעשה כהחלטה של רגע, נראה כי יש להעדיף את דבריה בהודעה הראשונה, עת אמרה שאין היא זוכרת כמה זמן בדיוק היא חושבת על כך - **"יכול להיות מתחילת האינתיפאדה.."** (ר' ת/א', עמ' 10 ש' 23-25). פרסום הפוסט בפייסבוק בבוקר האירוע אינו תומך בטענה בדבר החלטה רגעית, מחוסרת תכנון מוקדם. לא מדובר במי שנגררה אחר אחרים במעשיה, אלא במעשה שבחרה לבצע לבד ובעצמה מבחירתה. מדובר על מעשה אינדיבידואלי אך על רקע לאומני. מעשה של דריסת חייל עם רכב הוא מעשה בעל פוטנציאל לנזק ממשי וכבד. מצפייה בסרטון אשר בת/9 ניתן לראות את פגיעת הרכב בחייל, אשר למעשה "עף" מחמת אותה פגיעה. לולא נודע שנגרמה בסופו של יום, פגיעה קלה וזאת בדרך נס - היה ניתן לסבור כי מדובר בפגיעה קשה באותו חייל. אין מחלוקת עם זאת, שבפועל חרף הפוטנציאל לנזק חמור, נגרמה אכן פגיעה קלה.

אף שהנאשמת טענה למצוקות אלה ואחרות אשר כביכול גרמו לה לבצע את המעשה, אותן הטענות מסופקות. כפי שנאמר בהכרעת הדין (ר' שם סעיף 39):

"אומנם מצוקה היא לעיתים עניין סובייקטיבי. עם זאת, עלתה תמונה לפיה מדובר באישה נשואה, אם לשני ילדים צעירים, אשר לה יחסים תקינים עם משפחתה (הרושם היה כי היחסים עם האחים תקינים, לא הובאו לעדות האם או האב ותיאור הבעל בהודעה במשטרה, התייחס אומנם לגירושם, אך בד בבד גם לניסיון להשלים למען הילדים, ר' נ/3). בנוסף זכתה הנאשמת להשכלה ולפי טענותיה אף הייתה בשלב מתקדם של לימודי תואר שני, כאשר היא גם מצאה עבודה לפרנסתה. בשים לב לנתונים אלה, ספק רב אם תיאורי המצוקה, חורגים מקשיים המאפיינים משפחות צעירות רבות. הניסיון להציג תמונה כאילו הנאשמת נקלעה למצב ללא מוצא, המצדיק התאבדות או פעולה שתגרור מעצר ממושך - לא היה משכנע."

אין ספק כי הנאשמת מבינה את המעשה שעשתה ואף הייתה מודעת לפסול שבו, עת בחרה לבצעו. ממילא יכולה הייתה

גם לבחור להימנע ממנו.

24. בהינתן השיקולים השונים שפורטו לעיל בדבר הערכים הנפגעים מביצוע העבירה, מידת הפגיעה, מדיניות הענישה הנהוגה, נסיבות הקשורות בביצוע העבירה וההוראה הייחודית שנקבעה בחוק המאבק בטרור לפיה כאמור - **"העובר עבירה שהיא מעשה טרור...דינו - כפל העונש הקבוע לאותה עבירה אך לא יותר מ 25 שנים"**, נמצא להציע כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשעה הנאשמת, בנסיבות המקרה, יעמוד על שמונה עד ארבע עשרה שנות מאסר, בצד מאסר מותנה, ופיצויים לנפגע.

קביעת העונש ההולם בתוך המתחם:

25. איננו סבורים כי יש מקום לסטות במקרה דנן, מחוץ למתחם הענישה ולפיכך יש לעבור לדיון בקביעת העונש ההולם בתוך המתחם (ר' סעיף 40 יא לחוק). הנסיבות הרלוונטיות לענייננו הן:

א. **פגיעת העונש בנאשמת ומשפחתה** - לא יכול להיות חולק כי מאסר ממושך לנאשמת ינתק אותה ממשפחה ובמיוחד משני ילדיה הצעירים, בהם טיפלה עד מעצרה. עם זאת, כפי שהובא לעיל, שיקולים אלה אינם מהווים שיקולים עיקריים, עת מדובר במי שהורשע בעבירות דומות. עת מדובר במעשה לאומני וניסיון לפגוע באיש כוחות הביטחון, גוברים שיקולי ההרתעה והגמול.

ב. **נטילת האחריות על ידי הנאשמת** - הנאשמת לא נטלה אחריות על מעשיה. היא בחרה לנהל את המשפט תוך שהיא מוסיפה וטוענת להעדר כוונה לפגוע בחייל ולהיות האירוע החלטה רגעית עקב מצוקה אישית. כפי שהובא בהכרעת הדין, היא אף טענה בחלק מהודעותיה כי כלל לא ראתה חייל וממילא גם לא ראתה שפגעה בחייל. הרושם היה כי זו מנסה להתל בחוקריה ובבית המשפט, תוך יצירת מצגי שווא שונים. עת נטען בתחילה על ידי בא כוחה כי היא מביעה חרטה, לא ניתן היה להבין ביחס לאיזו מגרסאותיה מובעת אותה חרטה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 24.9.17. ר' שם במיוחד עמ' 141). רק בדיון האחרון, בדבריה האחרונים למותב, הביעה לראשונה חרטה, אך זאת על רקע בקשה שהועלתה במקביל, לנהוג עמה במידת הרחמים. הרושם שנותר היה כי דבריה נאמרו על רקע רצונה לגרום להקלה בעונשה, וספק אם מדובר בחרטה אמיתית וכנה.

ג. **שיתוף הפעולה של הנאשמת עם רשויות אכיפת החוק** - הנאשמת כפרה בעובדות כתב האישום וכאמור שינתה השכם והערב את גרסותיה בעת מתן הודעותיה לחוקרים. אף שאין לזקוף לחובתה את דבר הכפירה והבחירה לנהל את הגנתה, יש מקום לתת ולו משקל מסוים לבחירתה למסור גרסאות שונות וסותרות.

ד. **נסיבות חיים קשות אשר השפיעו על הנאשמת לבצע המעשה** - אפנה לאמור לעיל בסעיף 23. אף אם יונח כי יש ממש באותן מצוקות אשר להן טענה הנאשמת, לא מדובר במצוקות חריגות בחיי זוגות צעירים נוספים. לא מדובר גם במצב אישי מורכב וסבוך כפי שהיה בחלק מהמקרים בפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשמת. הטענה בדבר כוונה להתאבד בדרך המותרת בדתה, מחמת אותן מצוקות, לא הייתה משכנעת. אין להתעלם מהעובדה, כי ב"זמן אמת" בחרה הנאשמת בחיים. עת כוון אליה נשק, כאשר הייתה ישובה ברכבה לאחר הדריסה וסכין בידה, היא בחרה לציית לכוחות הביטחון, הניחה אותו ויצאה מרכבה. היא בחרה שלא לנג דרך אשר הייתה יכולה להביא למותה.

מכל מקום, יש לזכור כי -

"מדינת ישראל חבה חובה עליונה להגן על תושביה, ובכלל זה גם על חיילי צה"ל המופקדים על ביטחון המדינה. מעשי טרור המכוונים לפגוע בחיי ישראלים - חיילים או אזרחים - מחייבת ענישה מחמירה במיוחד, אשר תטמיע את מסר הגמול וההרתעה כלפי כל מי שמעורב בפעילות בלתי חוקית המסכנת חיים. צדק בית המשפט קמא כאשר הניח שבסוג זה של עבירות הנסיבות האישיות של הנאשם מתגמדות במשקלן לנוכח חומרת המעשים והסיכונים הטמונים בהם, למען יידע כל גורם עוין למדינה ולתושביה כי הוא צפוי לעונש חמור ביותר אם ימצא מעורב בפעולות טרור שנועדו לפגוע בביטחון אזרחי ישראל, ולקטול חיים".

ר' ע"פ 9349/07 **חאמד נ' מדינת ישראל**, מיום 23.6.2006, פסקה 6 לפסק דינה של כבוד השופטת א' פרוקצ'יה.

ה. **אין מחלוקת כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי.**

26. אף שלא נמצא כי מדובר במקרה בו יש צורך בהרתעה אישית מיוחדת (ר' סעיף 40 ו' לחוק העונשין), עדיין ראוי כי הענישה תהא משמעותית ותסיר כל מחשבה אצל הנאשמת מלשוב על מעשיה. כמו כן - ראוי כי בעת גזירת הדין יינתן משקל לצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצעה הנאשמת (ר' סעיף 40' לחוק העונשין).

בעת גזירת הדין הובא בחשבון כל האמור לעיל;

מבלי למעט מהאמור - הובא בחשבון כי בסופו של יום הפגיעה שנגרמה לא הייתה קשה, גם אם בדרך נס. אף שהנאשמת כיוונה למעשה טרור ואף ביצעה מעשה שכזה, לא מדובר במעשה שנעשה בתכנון עם אחרים אלא באופן אינדיבידואלי. אין בפנינו מסד עובדתי התומך בכך שהנאשמת חברה בארגון טרור מסוים, או נמנתה על חבריו. מנגד - כפי שהובהר, עמדת הפסיקה הינה כי משקל הנסיבות האישיות אינו עיקרי, בעוד שיקולי ההלימה, ההרתעה והגמול הם המובילים בעת גזירת הדין בעבירות הנדונות. בכלל השיקולים הובאה בחשבון העמדה הברורה שהביע המחוקק - בין עת חוקק את חוק המאבק בטרור ובין עת בחר לקבוע רף תחתון לענישה. הניסיון לגרום לפגיעה בחייל היה באמצעות הרכב, אך הנאשמת גם הצטיידה בסכין, אותו נשאה שלא כדין. אכן היא לא עשתה לבסוף שימוש בסכין כנגד חייל, אך נראה כי זו הייתה כוונתה.

בהמשך לאמור אני מוצאת להציע כי עונשה של הנאשמת יועמד על עשר שנות מאסר בפועל עם רכיבים נלווים, כפי שיפורט להלן.

סיכום:

27. מוצע כי גזר דינה של הנאשמת יקבע כדלקמן:

עמוד 12

א. עשר שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרה - ביום 13.12.16.

ב. שנת מאסר על תנאי למשך שלוש שנים ממועד שחרורה שלא תעבור עבירת גרימת חבלה בכוונה מחמירה, עבירות נגד ביטחון המדינה, או עבירות על פי חוק המאבק בטרור.

ג. פיצוי לחייל ב' ד', בסכום של 5,000 ₪, אשר ישולם בתוך 60 יום.

28. כמו כן, על יסוד הסכמת הצדדים בדיון האחרון, מתקבלת בקשת המאשימה לחילוט הרכב אשר באמצעותו בוצעה העבירה. כן מאושר להשמיד את הרכב, במידה וכך תמצא המשטרה לנכון, לאחר בחינת שווי. עובר לכך יש לאפשר לנציג ממשפחת הנאשמת להוציא מהרכב פריטים אישיים של המשפחה אשר אינם קשורים לביצוע העבירה.

ענת זינגר, שופטת **השופט ארנון דראל**

אני מסכים.

ארנון דראל, שופט

השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

אני מסכימה

חגית מאק- **קלמנוביץ, שופטת**

הוחלט להטיל על הנאשמת את העונשים כמוצע על ידי כב' השופטת זינגר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' בניסן תשע"ח, 15.3.2018 במעמד הצדדים.

חגית מאק-
קלמנוביץ, שופטת

ענת זינגר,
שופטת

ארנון דראל,
שופט